

Arrest

nr. 131 258 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van gemengd Oezbeeks-Oeigoerse afkomst te zijn, geboren op (...) te Vasilievka, Kirgizië. U woonde met uw ouders in de hoofdstad Bisjkek. In juli 2009 ging uw moeder, R. S. (...) (O.V. xxxxxxx), enkele dagen naar China, mogelijk in verband met haar zakelijke activiteiten op markten in Kirgizië. Na haar terugkeer ontstonden hierdoor kennelijk problemen. Uw vader besloot daarom om van uw moeder te scheiden en samen verhuisden jullie naar een appartement in Bisjkek. Uw moeder bleef achter. In juni 2010 vernam u dat uw moeder uw voormalige woonst had verlaten en daarom keerde u met uw vader terug naar daar. Op 23 juni 2010 werd uw vader gebeld omdat er problemen waren op een markt in Osj. Hij ging weg. Diezelfde avond kwam J. (...), een vriend van uw vader, naar u toe en hij zei dat uw vader was opgepakt. Daarom zou u een tijdje ondergebracht worden bij uw grootmoeder in Vasilievka. Uw vader werd valselijk veroordeeld en zat uiteindelijk tot 25

december 2011 gevangen in Bisjkek. Vanaf januari werd uw vader onder druk gezet door schuldeisers. Eén en ander gebeurde met medeweten van een zekere B. (...), iemand die voor de autoriteiten werkte. Op 1 januari 2012 had u telefonisch contact met uw moeder. Ze raadde u aan om haar in België te vervoegen. Op 28 februari 2012 werd u ontvoerd. U werd naar een onbekend huis gebracht. Van uw vader werd losgeld geëist, in ruil voor uw vrijlating. U zat een vijftal uur vast en tijdens deze vasthouding werd u verbaal bedreigd. Uw vader betaalde een deel van het losgeld en kwam u, samen met zijn vriend J. (...), ophalen. Later zou uw vader de andere helft van het losgeld moeten betalen. U keerde met uw vader terug naar huis. Omdat hij vreesde de rest van het geëiste bedrag niet te kunnen terugbetalen, organiseerde uw vader uw vlucht uit Kirgizië. Op 20 maart 2012 verliet u Kirgizië. Via Kazachstan, Rusland en Wit-Rusland reisde u over land naar België. U kwam op 26 maart 2012 in België aan en vroeg er asiel bij de bevoegde instanties. U zou zich nadien terug met uw moeder herenigen. Op 21 januari 2013 beviel u in België van een dochter, M. (...). U heeft geen verdere contacten meer gehad met uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen die uw vader, van Oezbeekse afkomst, zou gekend hebben met schuldeisers, waardoor hij failliet ging. Omdat u dreigde als pasmunt gebruikt te worden door de schuldeisers van uw vader, besloot hij om u naar uw moeder, die reeds in België asiel had gevraagd, te sturen. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofd niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kan uw (half) Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw Oeigoerse origine; Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kan uw (half) Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen onvoldoende coherent zijn op meerdere punten van uw relaas.

Er werd u tijdens uw laatste asielgehoor gevraagd welke dreiging uw vader boven het hoofd hing als hij niet zou voldoen aan de eisen van uw ontvoerders. U verklaarde eerst (CGVS 2, p.9) dat het kon zijn dat uw vader u niet meer zou terugzien en u wist niet wat uw ontvoerders van plan waren. Vervolgens werd u gevraagd of u nog andere dreigementen te horen kreeg tijdens uw ontvoering. Daarop zegt u opnieuw dat het mogelijk was dat uw vader u niet meer zou terugzien als niet werd voldaan aan de eisen van uw ontvoerders (CGVS 2, p.9). Er werd u gewezen op uw eerdere verklaringen, waarbij u gewag maakte van een andere concreet dreigement aan uw adres, maar u verklaart zich dat niet te herinneren (CGVS 2, p.9) en de vraag of u niks kunt bedenken beantwoordt u nogmaals negatief (CGVS 2, p.9). Pas wanneer u nogmaals wordt gevraagd of uw belagers bedreigingen insinueerden, verklaart u, na enige aarzeling: "lets met prostitutie?" (CGVS 2, p.9). U werd geconfronteerd met de vaststelling dat het minstens merkwaardig kan genoemd worden dat u zich een dergelijke ernstige dreiging pas dermate laat terug voor de geest kunt halen (CGVS 2, p.9). Ter verklaring beweert u (CGVS 2, p.9) dat het normaal is dat u zich sommige dingen niet goed herinnert en sommige dingen helemaal niet meer. Vervolgens verklaart u dat u destijds misschien dacht dat het een grap was (CGVS 2, p.9), maar bij confrontatie met de vaststelling dat u eerder spontaan melding maakte van de dreiging met gedwongen prostitutie, beweert u dat het dan gewoon vergeten zal zijn (CGVS 2, p.9). Welnu, dat u

beweert ontvoerd te zijn, in ruil voor een bepaald geldbedrag van uw vader, tijdens uw eerste gehoor spontaan meldt dat u zelfs werd bedreigd met gedwongen prostitutie, maar zich dit dreigement tijdens uw tweede asielgehoor slechts uiterst moeizaam terug voor de geest kunt halen, is weinig aannemelijk te noemen. Immers, er mag vanuit gegaan worden dat de dreiging met gedwongen prostitutie, zeker ten aanzien van een zéér jonge vrouw, dermate ingrijpend is, zodat kan verwacht worden dat men hierover spontaan eenduidige verklaringen aflegt. In uw geval werd vastgesteld dat het klaarblijkelijk zeer lang duurde voor u zich dit concrete dreigement wederom voor de geest kon halen, wat weinig aannemelijk kan genoemd worden.

U was voorts weinig coherent op andere punten van uw relaas.

Zo beweerde u tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.13) dat u bij uw ontvoerders werd afgehaald door uw vader en diens vriend J. (...). Bij uw tweede gehoor werd u gevraagd wie u bij uw ontvoerders kwam ophalen, waarop u antwoordt dat het uw vader was én hij alleen (CGVS 2, p.7). U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, waarop u repliceert dat J. (...) u naar uw grootmoeder bracht (toen uw vader gevangen werd gezet), maar hij was niet bij uw vader toen u bij uw ontvoerders werd opgehaald (CGVS 2, p.8). Daarmee blijft de vastgestelde inconsistentie overeind. Een ontvoering door meerdere (min of meer onbekende) mannen is immers een ingrijpende en angstaanjagende gebeurtenis. Bijgevolg mag verwacht worden dat de hereniging met bekenden in het geheugen van het slachtoffer gegrift is, wat bij u kennelijk niet het geval is en dus mag gesteld worden dat u ook omtrent dit aspect onvoldoende consistent bent in uw verklaringen.

Ook omtrent de gevolgen van uw beweerde ontvoering bent u weinig consistent. Zo moest een vader een deel van het geëiste bedrag door uw ontvoerders betalen voor uw vrijlating, de rest moest nadien afgelost worden. U verklaarde tijdens uw eerste asielgehoor dat uw vader één maand de tijd kreeg om de rest van het bedrag af te betalen (CGVS 1, p.14), maar tijdens uw tweede asielgehoor kende u deze termijn opmerkelijk genoeg niet meer (CGVS 2, p.8), in casu omdat u niet bij de onderhandelingen aanwezig was. U werd erop geattendeerd dat u deze afgesproken termijn bij uw eerste asielgehoor wél noemde, waarop u beweert dat dat uitgesloten is (CGVS 2, p.8). U kreeg vervolgens te horen dat u het tijdens uw eerste gehoor over een termijn van één maand had, waarop u beweert dat u dan destijds misschien gegokt had (CGVS 2, p.8), maar niettemin zijn dergelijke verklaringen ter verschoning ook weinig overtuigend te noemen. Op de vraag of uw vader het resterende bedrag ergens heen moest brengen of dat jullie belagers het zouden komen ophalen, verklaart u bij uw tweede gehoor (CGVS 2, p.8) dit niet te weten. Aangezien u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat jullie belagers de rest van het bedrag zouden komen ophalen (CGVS 1, p.14) werd u met deze eerdere verklaring geconfronteerd. U beweert opnieuw dat zulks onmogelijk is (CGVS 2, p.8). Het louter loochenen van een eerdere verklaring volstaat niet om een tegenstrijdigheid op te heffen, waardoor ook deze overeind blijft.

Welnu, dat u over meerdere elementen dermate weinig consistent bent in uw verklaringen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er werd verder vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over meerdere aspecten van de problemen van uw vader, die op hun beurt mogelijk voor u tot problemen én uw vlucht uit uw herkomstland leidden.

Blijkens uw verklaringen ging uw vader weg op 23 juni 2010 en u zag hem pas terug nadat hij een gevangenisstraf van anderhalf jaar had uitgezeten. Er werd u gevraagd of uw vader door een rechtbank werd veroordeeld. U beantwoordt deze vraag positief, maar u weet niet waarvoor hij werd veroordeeld (CGVS 1, p.9). U verklaart verder (CGVS 1, p.9) dat de arrestatie en daaropvolgende veroordeling van uw vader alles te maken had met zijn werk (activiteiten op de markt), maar u kunt dit niet nader duiden. U weet niet door wie uw vader valselijk zou beticht zijn (CGVS 1, p.9). Op de vraag of uw vader eerder met de autoriteiten dan wel met concurrenten op de markt problemen kende, verklaart u dat uw vermoedens eerder in de richting van de autoriteiten gaan en hierbij verwijst u naar de etnische onlusten in Osj in 2010, maar concreter vult u ook deze bewering niet in (CGVS 1, p.9). U erkent niets te weten over het vonnis dat tegen uw vader werd gevelde (CGVS 1, p.10). Evenmin hebt u achteraf bij uw vader geïnformeerd naar de reden(en) van zijn veroordeling (CGVS 1, p.10). Aan J. (...), een goede vriend van uw vader, hebt u wel gevraagd wat er aan de hand was. Hij zei dat uw vader werd aangehouden en dat hij niet wist waarom. Er werd u gevraagd hoe J. (...) dan op de hoogte was van de problemen van uw vader, waarop u verklaart dat hij misschien bij uw vader was, maar u erkent dit ook niet te weten (CGVS 1, p.10). Uw vader zei u dat hij na uw vertrek ook zou onderduiken, maar u weet niet waar (CGVS 1, p.14). U vermoedt dat hij wel in Kirgizië zou blijven omdat hij een document had ontvangen waaruit bleek dat hij het land niet mocht verlaten (CGVS 1, p.15). Welnu, de vaststelling dat u over al de hiervoor opgesomde elementen dusdanig onwetend bent in uw verklaringen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Immers, het heeft er alle schijn van dat de door u ingeroepen problemen verband hielden met de problemen die uw vader zou gekend hebben. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u over de hiervoor opgesomde elementen niet dermate onwetend zou zijn. De

vaststelling dat u terzake wél dusdanig onwetend bent en weinig of geen initiatief aan de dag hebt gelegd om enige achtergrondinformatie te bekomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts moet worden opgemerkt dat u ook onaannemelijk onwetend bent over meerdere aspecten die betrekking hebben op de problemen die uw moeder in jullie herkomstland zou gekend hebben.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder problemen zou gekregen hebben na een kort verblijf in China. U weet niet waarom uw moeder naar China was gegaan en evenmin weet u of ze in China zelf reeds problemen kende (CGVS 1, p.7). De korte reis van uw moeder zou vervolgens dermate tot spanningen tussen uw beide ouders hebben geleid dat uw vader besliste om haar te verlaten, maar u weet niet op welke manier uw moeder voor problemen had gezorgd (CGVS 1, p.7). Uw vader zei dat uw moeder voor teveel problemen zorgde, maar u hebt daaromtrent geen vragen aan uw moeder gesteld (CGVS 1, p.7). Dergelijke mate van onwetendheid is weinig geloofwaardig te noemen, maar belangrijker nog is de vaststelling dat u ook naliet om zich sinds uw aankomst in België te informeren over uw moeder haar problemen (CGVS 1, p.8). Evenmin weet u of uw problemen, uw vlucht uit uw herkomstland en de problemen van uw moeder enig verband hadden en u hebt hier niet naar geïnformeerd bij uw moeder (CGVS 1, p.8), wat des te opmerkelijker is, aangezien u uw moeder niet zou gezien hebben vanaf juli 2009 tot eind maart 2012. Welnu, aangezien u gedurende bijna 3 jaar van uw moeder gescheiden was en vervolgens met haar herenigd werd in een voor jullie totaal onbekend land, mocht van u verwacht worden dat u een redelijke interesse zou betonen voor de problemen van uw moeder, omdat u kennelijk niet wist of jullie beider problemen op enigerlei wijze met elkaar verbonden waren. De vaststelling dat u niet enkel over de problemen van uw vader, doch ook over de problemen van uw moeder dermate onwetend bent, maar daarnaast blijkt geeft van een totaal gebrek aan interesse terzake, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het Commissariaat-generaal deed, via CEDOCA, de research-afdeling van het Commissariaat, onderzoek naar uw activiteiten op sociale media, aangezien u verklaarde geen contact meer te (kunnen) hebben met landgenoten. Uit het opzoekingswerk (zie kopie bij het administratief dossier) blijkt dat u vrij actief bent op meerdere sociale netwerksites. Of en hoe deze contacten voor u als informatiekanalen kunnen fungeren voor de opvolging van uw beweerde problemen, werd niet nader bevraagd tijdens uw asielgehoor, maar in elk geval mag uit uw contacten op sociale media worden afgeleid dat u technisch beschikt over contactmogelijkheden in uw herkomstland, met het oog op het inwinnen van informatie en/of het verkrijgen van materieel bewijmateriaal in het kader van uw asielaanvraag.

Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat aan uw verklaringen over uw vlucht naar België weinig geloof gehecht kan worden.

Blijkens uw verklaringen zou u de EU zijn binnengekomen in een personenwagen (CGVS1, p.4). Van de chauffeur kreeg u de instructie om zich te verstoppen op de achterbank van de wagen, waarvan de achterraam donker getint waren (CGVS 1, p.4). U mocht niet naar buiten kijken of het voertuig verlaten (CGVS 1, p.4). U verklaart (CGVS 1, p.4) dat u op geen enkel moment aan een persoonlijke controle werd onderworpen (CGVS 1, p.4). Er werd gevraagd of er tussen u en uw chauffeur dan afspraken waren gemaakt over wat u moest zeggen of doen als u wél aan een controle zou onderworpen worden, maar u beweert dat daaromtrent totaal niets werd afgesproken (CGVS 1, p.4). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Van elk voertuig moeten de reisdocumenten van alle inzittenden overhandigd worden en er wordt van elke inzittende gecontroleerd of de foto op het reisdocument overeenkomt met de persoon die zich in het voertuig bevindt. Het voertuig wordt bovendien doorzocht om het te controleren op de aanwezigheid van verstekelingen en smokkelwaar. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan de douanepost. Aan uw verklaringen kan dus weinig geloof gehecht worden.

In het licht van de vorige vaststelling, ontstaat ook het vermoeden dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het door uw chauffeur (passeur) werd ingehouden (CGVS 1, p.5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. U verklaarde (CGVS 1, p.5) er bij aankomst in België niet aan gedacht te hebben om dit reisdocument bij uitstek terug te vragen, omdat u nogal verward was, wat niet overtuigt qua uitleg. Op basis van uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw vlucht naar België, ontstaat het vermoeden dat u dit belangrijke reisdocument wel degelijk bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Op basis van al het voorgaande blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde enkel uw identiteitskaart en uw geboorteakte over. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit die, in het kader van onderhavige asielaanvraag, niet betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat ook ten aanzien van uw moeder, R. S. (...) (O.V. xxxxxxx), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de vastgestelde incoherentie in de verklaringen van verzoekende partij omtrent de dreiging die haar vader boven het hoofd hing als hij niet zou voldoen aan de eisen van haar ontvoerders, stelt verzoekende partij dat haar vader op het moment van haar ontvoering op verschillende manieren werd bedreigd. Verzoekende partij is de bedreiging van gedwongen prostitutie niet vergeten, maar

omdat de bedreiging dat haar vader haar nooit meer zou zien ernstiger werd genomen door haar vader, maakte verzoekende partij tijdens een van haar gehoren enkel hiervan melding.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat het betoog van verzoekende partij dat zij de dreiging met gedwongen prostitutie niet is vergeten, niet overeenkomt met haar eerdere uitleg tijdens haar tweede gehoor, waar zij het gegeven dat zij tijdens dit tweede gehoor aanvankelijk geen melding maakte van de dreiging met gedwongen prostitutie wijt aan het feit dat zij zich sommige dingen niet goed herinnert en sommige dingen helemaal niet meer en dat zij het dan ook gewoon vergeten is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/02/2014, p. 9). Het is derhalve geenszins overtuigend wanneer verzoekende partij in haar verzoekschrift plots voorhoudt dat zij de dreiging met gedwongen prostitutie bewust niet vermeld heeft omdat zij meende dat de dreiging dat haar vader haar nooit meer zou zien ernstiger was. Bovendien meent de Raad dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij, indien zij zich de dreiging met gedwongen prostitutie wel degelijk herinnerde, hiervan niet onmiddellijk melding zou hebben gemaakt wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd werd of er met nog iets anders gedreigd werd tijdens de ontvoering:

"Werd u nog met iets bedreigd tijdens de ontvoering, in de zin van: als je vader niet doet wat we vragen, dan doen we dat of dat met je?"

- Niet direct, maar ze zeiden dat het kon zijn dat ik mijn vader niet meer zou zien. Ik weet niet wat ze van plan waren.

Hebben ze u met nog iets anders bedreigd, direct of indirect?

- Neen, ze hebben gezegd dat ik mijn vader niet meer zou zien als hij niet aan hun voorwaarden voldeed...

U sprak de vorige keer over nog een andere bedreiging die u boven het hoofd hing als uw vader niet op de eisen inging.

- Het is mogelijk, maar dat herinner ik me dan niet.

Kunt u niks bedenken?

- Neen. Ze hebben daar ook nauwelijks iets tegen me gezegd...

Dingen geïnspireerd over wat u nog kon overkomen?

- ... (denkt na) Neen... Misschien laat mijn geheugen me soms es in de steek. (denkt na) Iets met prostitutie?" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/02/2014, p. 9). De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij, die beweert ontvoerd te zijn in ruil voor een bepaald geldbedrag van haar vader, tijdens haar eerste gehoor spontaan meldt dat zij zelfs werd bedreigd met gedwongen prostitutie, maar zich dit dreigement tijdens haar tweede asielgehoor slechts uiterst moeizaam terug voor de geest kan halen, daar ervan mag worden uitgegaan dat de dreiging met gedwongen prostitutie, zeker ten aanzien van een zéér jonge vrouw, dermate ingrijpend is, zodat kan verwacht worden dat men hierover spontaan eenduidige verklaringen aflegt.

2.2.4.1. Betreffende de tegenstrijdigheid aangaande wie verzoekende partij bij haar ontvoerders kwam ophalen, houdt verzoekende partij vast aan haar verklaring dat enkel haar vader haar is komen ophalen bij de ontvoerders en dat de vriend van haar vader, J., haar naar haar grootmoeder heeft gebracht toen haar vader gevangen gezet werd. Verzoekende partij voegt hieraan toe dat zij deze elementen wellicht met elkaar verward heeft ten gevolge van de stress tijdens haar gehoor.

2.2.4.2. De uitleg van verzoekende partij dat zij deze elementen met elkaar verward heeft omwille van de stress tijdens haar gehoor, kan niet overtuigen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, geen details betreffen. Dit geldt des te meer gezien een ontvoering door meerdere mannen een ingrijpende en angstaanjagende gebeurtenis is, waardoor verwacht mag worden dat de hereniging met bekenden in het geheugen van het slachtoffer, *in casu* verzoekende partij, gegrift is. De argumentatie van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van desbetreffende vaststelling in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Voorts wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.5.1. Aangaande de incoherente verklaringen van verzoekende partij omtrent de termijn die haar vader kreeg om het resterende bedrag aan de ontvoerders te betalen, legt verzoekende partij uit dat zij gezegd heeft dat er binnen een korte termijn moest betaald worden maar dat zij niet precies wist of het een maand was. Haar vader heeft haar dit niet meegedeeld.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat, wanneer aan verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor werd gevraagd hoeveel tijd haar vader kreeg om het resterende bedrag te betalen, zij, zonder blijk te geven van enige twijfel, aangaf dat haar vader over één maand beschikte om de rest te betalen (*"Hoeveel tijd kreeg uw vader voor het extra bedrag? - Eén maand."* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2012, p. 14). Dat verzoekende partij de precieze termijn niet zou hebben geweten of dat zij slechts gegokt had dat de termijn één maand betrof, blijkt hieruit op geen enkele manier, waardoor deze *post-factum* uitleg dan ook niet aanvaard kan worden om de vaststelling dat verzoekende partij evenwel bij haar tweede asielgehoor deze termijn niet meer kende, te verklaren.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij onaannemelijk onwetend is over meerdere aspecten van de problemen van haar vader, die op hun beurt mogelijk voor haar tot problemen én haar vlucht uit haar herkomstland leidden, betoogt verzoekende partij dat zij pas achttien jaar was geworden toen haar vader valselijk werd beschuldigd en veroordeeld. Zij heeft hieromtrent informatie aan haar vader gevraagd, echter antwoordde deze dat dit haar niet aanging. Waarschijnlijk werd haar niet alles verteld over de situatie van haar vader om haar te beschermen. Verder dient er op te worden gewezen dat zij geen contact meer heeft gehad met haar vader sinds zij in België is en dat zij niet weet hoe zij haar vader moet contacteren. Haar vader wordt immers gezocht en leeft ondergedoken. Verzoekende partij heeft reeds getracht contact op te nemen met de vriend van haar vader, J., maar deze heeft alle contacten met haar vader verbroken.

2.2.6.2. De Raad stelt ten eerste vast dat de opmerking van verzoekende partij dat zij informatie heeft gevraagd aan haar vader omtrent diens veroordeling, maar dat deze antwoordde dat dit haar niet aanging, niet overeenkomt met de door verzoekende partij gegeven verklaring tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij haar vader hierover niets heeft gevraagd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2012, p. 10), en derhalve geenszins aanvaard kan worden als verschoning voor haar onwetendheid. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat zij nauwelijks initiatief heeft genomen om enige achtergrondinformatie te bekomen omtrent de problemen van haar vader, dit terwijl het er alle schijn van heeft dat de door verzoekende partij ingeroepen problemen verband hielden met de problemen die haar vader gekend zou hebben. Verder zijn ook de verklaringen van verzoekende partij inzake het informatie inwinnen via J., de vriend van haar vader, allerm minst overtuigend. Wanneer aan verzoekende partij immers gevraagd wordt hoe J. wist van de aanhouding van haar vader, stelt zij immers dat hij "misschien" bij haar vader was, maar dat zij dit ook niet wist. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat verzoekende partij zich terdege zou hebben geïnformeerd bij J..

2.2.7. Daar waar verzoekende partij betreffende de opmerking in de bestreden beslissing dat zij onaannemelijk onwetend is over meerdere aspecten die betrekking hebben op de problemen die haar moeder in hun herkomstland zou gekend hebben, louter stelt dat zij terwijl zij bij haar vader was een verbod had gekregen om haar moeder te contacteren, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij met deze bemerking op geen enkele manier de vaststelling weerlegt dat verzoekende partij ook naliet om zich sinds haar aankomst in België te informeren over de problemen van haar moeder.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij zich inzake de motivering omtrent haar reisweg beperkt tot het stellen dat zij niet anders kan dan te bevestigen dat zij effectief zo heeft gereisd en te verwijzen naar haar eerdere verklaringen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van haar verklaringen hieromtrent niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.9. Voor wat betreft de motivering omtrent de contactmogelijkheden van verzoekende partij in haar land van herkomst, met het oog op het inwinnen van informatie en/of het verkrijgen van materieel bewijsmateriaal in het kader van haar asielaanvraag, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt

voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald de verschillende incoherenties inzake belangrijke elementen van haar asielrelaas en de vaststelling dat verzoekende partij onaannemelijk onwetend is over meerdere aspecten van de problemen van haar vader, die op hun beurt mogelijk voor haar tot problemen én haar vlucht uit haar land van herkomst leidden, en van de problemen van haar moeder in hun herkomstland, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 7 mei 2012 en 10 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en, voor wat betreft haar gehoor van 7 mei 2012, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT